

Ю

Yunak

К

2 1999

а

Пластовий Журнал

ЗМІСТ

Портфоліо - Сестра і Брат 2-3

Географія - два чемпіони 4

Сторінка братчика і сестрички - на кораблі 5

Літо '99 - Робота, ігри і змагання 6-7

Літо '99 - Подорож до Китаю 8

Табори - Овасипі, Мішіган 9

Табори - Вовча Тропа 10

Табори - Новий Сокіл 11

Табори - Морський Табір 10-11

Табори - Курінні 12-13

Табори - Боги і Патики 14-15

Табори - Скелястий Гомін 16-17

Табори в Україні - Рідними Степами 18-19

Табори в Україні - Леґіон 20-21

Табори в Україні - Хребтом Чорногори 22-23

Табори в Україні - Рекреації 23

Різне 24

2(349) 1999

ISBN 0044-1384

Ціна: \$4.50

Редактор

пл.сен.Оксана Закидальська

Мистецький концепт

Юрій Онух

**Мистецьке оформлення і
макетування**

пл.сен.Оксана Закидальська

ЮНАК - Журнал пластового юнацтва

Адреса редакції:

Yunak

2199 Bloor Street West

Toronto, ON M6S 1N2

CANADA

Fax: (416)763-0185

Адреса адміністрації:

Plast Publishing

144 Second Ave.

New York, NY 10003

USA

Fax: (212)533-8991

Виготовлено на системі PowerMacintosh 7100/80/QuarkXPress 4.04 при КПС-Канади
Видруковано заходами The Basilian Press, Toronto, Canada.

РЕД

АКЦІЇ

Це число Юнака – останнє на цей рік. В ньому поміщено багато інформацій і фотографій з пластових юнацьких таборів. В Канаді, Америці, чи Україні – літо це час вийти в природу і справді пластувати. Крім таборів, літом пластуни беруть участь у різних цікавих зайняттях. Про деякі з них можете тут прочитати.

Зим числом ми кінчаємо п'ять років відколи ми перейшли на повну електронічну підготовку журналу. Це нам дало можливість поміщувати багато фотографій. Коли в 1995 році одне число займало 40-50 МБ пам'яті, це число забирає 145 МБ. Але – Більші можливості – більше роботи!

Наступного року плануємо продовжувати видавати чотири числа Юнака на рік і два числа З бібліотеки Юнака, одне яке буде присвячене 50-літтю Пласту в Америці. Хотіли б почути від вас, наших читачів, про що ви хочете читати в Юнаку: чи більше матеріалів, які ви можете вживати на сходинах? Чи більше таких сторінок, які вам допоможуть із юнацькими пробами? Чи більше про себе і інших пластунів по світі? Зорганізуйте сходи юнацтва у своїй станиці, зробіть на них таке опитування а висліди пришліть нам!

СКОБ!

Оксана Зашчынська
РЕДАКТОР

В цьому числі хочемо відзначити, як наших співробітників, тих членів таборових булав, які присилають нам матеріали із своїх таборів. Це булав і організатори окружних і спеціалізаційних таборів в ЗСА; проводи і зв'язкові станичних і курінних таборів в Канаді. З України приходять до нас матеріали різними дорогами. Одна – посылки ст. пл. Богдана Яцишина, який літом

їздить по таборах в Україні і вірно надсилає нам дописи і фотографії. Часами матеріали привозять люди, які бувають в Україні із своїх причин але цікавляться тим, що діється в Пласті в Україні. Часами статті просто приходять в пошту. (При кінці року будуть табори в Аргентині і Австралії; маємо надію, що вони напишуть).

Треба тут зокрема подякувати всім за ті численні фотографії (і ми тільки частину їх можемо помістити). "Образ вартий 1,000 слів" і це правда про таборові фотографії. Вони нам показують не тільки околиці таборів, зайняття яке переводиться на таборах, але своїм зображенням задоволених лиць таборовиків, краще як будь які слова, нам говорять: *Це був фантастичний табір!*

Філії

Коли ми шукали (для нашого проєкту на Орликіяду, тема якої була 'Українська мова') за людьми, яким придалася українська мова в житті, ми знайшли деяких надзвичайних осіб, яким українська мова дала можливості на дуже цікаві праці. До них належать Анета і Іван Гевки, сестра і брат, вихованці Пласту. Хочемо з вами поділитися їхніми життєписами.

пл. вір. Лариса Гудь,
4 курінь ім. Ольги Басараб,
Філядельфія

Анета Гевко виростала зі своїми братами в малому містечку далеко від української громади в Дітройті. Кожної суботи їх батьки возили дітей півтори години в одну сторону на українознавство, пластові сходи і різні українські імпрези. Подруга Анета нам писала: "Що ми взагалі навчилися української мови, то це тільки завдяки нашим батькам". Її американські товаришки часто питали: "Why do you have to go to 'crayon' school (тобто Ukrainian school) on Saturdays?"

А Н Е Т А
Г Е В К О

Кожного літа Анета брала участь принайменше в одному пластовому таборі – спершу як учасниця, а потім в булаві або команді. В тому віці "українська мова" та "українство" для неї були більше як рід приємного і цікавого зайняття. Анета вивчала українську мову ніколи не думаючи, що вона придасться їй у житті.

Подруга Анета, талановита в музиці, драмі й спорті, закінчила студії в *Northwestern* університеті, де здобула диплом *Bachelor of Science in Industrial Engineering* і диплом магістра менеджменту із признанням. Перша її праця була в Каліфорнії у компанії *Hewlett-Packard*, а потім вона перепровадилася до Бостону, де працювала як консультант.

Але на початку 90-их років, вона пояснила, "коли ціла політично-економічна ситуація в Європі змінилася і Советський Союз розпався, раптом різні фірми почали мені давати дуже добрі офери на працю, бо я знала українську мову. На весні 1992 року я одержала надзвичайно цікаву працю: зорганізувати нове бюро *Pepsi-Cola* в Україні. Я перепровадилася до Києва і жила там три роки, організуючи виробництво, розповсюдження і продаж *Pepsi-Cola* по цілій Україні". Подруга Анета була менеджером *Pepsi-Cola* на всю Україну!

Фірма перенесла її до Словаччини, а з відтам в Мадярщину, де вона тепер є генеральним менеджером фірми *Frito-Lay* (філія *Pepsico*) на цілу Мадярщину. Недавно подруга Анета здобула нагороду від *Pepsico* за найкращі успіхи з керівництва у фірмі. Вона перша і одинока жінка, яка до тепер одержала таку нагороду у фірмі.

Знаючи українську мову, друзі Анеті було легко вивчати інші мови (російську, словацьку, еспанську, мадярську). Щодо вартості вивчання української мови, вона нам підкреслила: "Я можу цілком отверто і щиро сказати, що знання української мови та культури – це був для мене головний ключ до здійснення своїх планів і мрій, а саме: мати бізнесову кар'єру в ділянці міжнародної торгівлі і менеджменту".

Іван Гевко також виростав, не знаючи, що українська мова йому придасться в його професійному житті. Після того, як виграв стипендію до Оксфорду, подорожував по світі, спершу по Європі і Сов'єтському Союзу, потім через Азію аж до Японії. Переїхав цілу Африку, лазив по *Mt. Kilimanjaro* і *Mt. Kenya* і навіть брав участь у перегонах на яхті через Атлантийський Океан з *Capetown* до Урагуаю. Іван працював на кіббуці в Ізраїлі, з'їхав цілу Полудневу Америку — якийсь час був учителем середньої школи в Аргентині.

В 1982 Іван повернувся до Америки і пішов студіювати право в Гарварді. Після закінчення права, працював в адвокатських фірмах в Аргентині і Бразилії. Одна з його мрій була знайти дорогу до землі своїх батьків — в Україну — яку вони покинули 45 років раніше. Діставши працю у фірми *Baker & McKenzie* у Вашингтоні, він переїхав з дружиною Маргаретою до Москви, а в 1991 році до Києва, де Іван заняв позицію екзекутивного секретаря Міжнародної Дорадчої Ради при Верховній Раді.

Доля веліла, щоб він попав до Києва в той критичний час і був свідком історичного моменту проголошення незалежності України 24 серпня, 1991 року. Іван брав активну участь у підготовці і виготовленню Конституції України і в Києві відкрив адвокатське бюро фірми *Baker & McKenzie*. Після п'ять років, фірма його перенесла до Праги, де він тепер успішно провадить великим адвокатським бюро, яке служить багатьом міжнародним клієнтам.

Іван нам дав такий підсумок: "Знання української мови мені дуже допомогло в моєму житті. Поперше, знання мови мені дозволило працювати в Україні і приймати участь в громадському житті під час встановлення незалежності держави. По-друге, знання одної із слов'янських мов дало змогу скоріше вивчати інші мови — і не тільки слов'янські. (Іван Гевко володіє еспанською, португальською, російською і чеською мовами). Потретьє, з огляду на "глобалізацію", фірми на сьогоднішній день оцінюють людей, які мають міжнародний досвід та володіють багатьма мовами."

даромдаромдаромдаромдаромдаромдаром

**Чи потрібно у вашій станиці матеріали на юнацькі зайняття?
Можете замовити майже повний комплект журналу**

В Дорогу з Юнацтвом

Від 1959 р. появилось 62 числа. Редакторами були:
Тарас Дурбак (1959-1969) і Ляріса Онишкевич (1971-1992).
Плем'я Перші Стежі адмініструвало журнал.
У журналі поміщені гутірки, пісні, ігри,
матеріали до проб та пластових вмілостей.

Станиці, які бажають дати ці матеріали юнацьким виховникам,
можуть дістати В Дорогу з Юнацтвом даром.
Станиці в діаспорі повинні заплатити за кошт пересилки,
а станиці в Україні, Польщі і Словаччині — без оплати.

Прошу звертатися до:
Dr. Natalia Koropecka
298 Ironwood Circle,
Elkins Park, PA 19027 USA

Олекса Субтельний дістає другу нагороду на все-кандаському змагу географії.

Два чемпіони з географії - Олекса в Канаді і Маркіян в ЗСА. Прочитайте, як вони дійшли 'до висот'!
(Чи Ти можеш бути чемпіоном? Дивись ст. 17)

**CONGRATULATION:
STATE-LEVEL
CONTESTANTS
1999 NATIONAL
GEOGRAPHY BEE**

Маркіян Кузьмович із представником National Geographic (зліва) і своїм учителем.

Місяць серпень, '99. В Торонті відбувається Олімпіада Географії – беруть участь дружини з 11 країн. На канадській національній дружині — Олекса Субтельний, учень 8-ої класи Upper Canada College, член III-го куреня.

Як Ти попав на канадську дружину? Я виграв перше місце на змаганнях з географії у своїй школі, тоді був на провінційних, з яких найкращих 4 пішли далі до все-кандаських змагань. Там я здобув друге місце, стипендію на \$2,000 і став членом канадської дружини. Тому, що світові змагання відбуваються тільки що два роки, два першуні із 1998 року також були на канадській дружині. Я був запасовий член і брав участь в прелімінарних змаганнях. В 1997 році Канада виграла золоту медаль так, що ми чулися під сильним тиском добре пописатися. Я трошки жалував, що змагання були якраз в Торонті. Було б цікавіше десь поїхати.

Як виглядали змагання? На прелімінарних змаганнях, які писали всі, питання були у формі тестів (*multiple choice*). Тоді був змаг орієнтування без компасу. Мені дуже припався досвід в орієнтуванні, який я дістав на ЮМПЗ'98. До фіналів дійшли три дружини. Числилося знання, а не як скоро хто відповів. Канада виграла срібну медаль. Золоту дістала Америка, а бронзу – Росія.

Яка Твоя оцінка дружин, які змагалися? Америка була дуже добре зорганізована і дуже зфокусована. Росіяни, які відповідали по-російськи через перекладача (як і всі іншомовні дружини) були найменше зорганізовані, навіть сперечалися між собою. Наша дружина була так по-середині.

Що Тобі найбільше подобалося на Олімпіаді? Те, що я мав нагоду зустріти людей із цілого світу. Було цікаво з ними говорити, довідатися як живеться в їх країні і було приємно мати товариство. Найцікавіше в Олімпіаді була сама участь у змаганнях. Мене цікавили питання і то, що треба було думати, щоби відповісти на питання.

Що Ти навчився? Я навчився, що найважливіше (і найбільше *fun*) на такій Олімпіаді – не виграти, але мати нагоду зустріти людей свого віку із всьох країн світу.

пл. уч. Маркіян Кузьмович, III-ий курінь, Нью Йорк:

В квітні ц.р. я змагався в Rhode Island State Geography Bee, де здобув 2-ге місце. Я на це довго приготувався бо знав, що буде дуже тяжко. Підготовка по всіх школах почалася в зимі. Я дуже легко виграв у своїй класі, і тоді змагався із першунами інших класів. Я здав писемний іспит National Geographic Society і мене допустили до стейтових змагань.

На стейтових змаганнях було 88 учнів і нас розділили на 5 груп. На прелімінарній сесії кожному, по черзі, давали по 8 питань. В своїй групі я був на другому місці, але досить денервувався чекаючи на висліді із інших груп. До фіналів приступало лишень 10. Почали викликувати фіналістів і раптом чую своє ім'я – я добився до фіналів!!!

Ми перейшли на іншу велику залу і нас посадили на сцену. Провідником був професор з Великобританії – ми мусіли його уважно слухати, бо в нього був акцент. Нам давали питання на підставі прозірок. Хоч кожне питання було легке, часто додавали багато непотрібного, щоб нас замішати. Я старався слухати дуже уважно. Скоро 5 учнів відпало, бо не уважно слухали – помішали сторони світу!

І на сцені нас залишилося двоє. Я добився до кінця! Хоч мені було все одно, чи буду першуном чи ні, я був нервовий і переляканий. Нам давали три питання. На перше питання ми оба відповіли правильно; на друге, ми оба відповіли зле. Останнє питання – а в моїй голові порожно! Мій друг відповів і став чемпіоном стейту. Я одержав друге місце. Для мене і моєї родини це був радісний день. Для моєї школи – велика честь, бо я перший що дійшов до фіналів.

Мені дали дуже гарну грамоту, медаль, річну передплату журналу National Geographic, гроші і атлас. Після змагань, я дістав багато листів від конгресменів, senatorів та державних представників за свій успіх.

В літі губернатор Rhode Island, Governor Lincoln Almond, мене запросив до стейтового дому і подарував мені чудову грамоту і погратулював і став до знимки зі мною. Я був дуже гордий, а тепер підготувався до наступного змагу.

Коли я був новачком, наш братчик Стефан взяв наш рій на прогулку на корабель *Haida*. Мені це дуже сподобалося. Я знав, що моїм новачкам роя *Тигри* також сподобається така прогулька. На прогульці мої новачки мали дуже приємний час і навчилися щось із історії Канади. Коли братчик чи сестричка не знає де йти на прогульку зі своїм роєм, можна піти там, де вони ходили коли були новачками.

братчик Лесько Рей, XI-ий курінь, Торонто

Олесь Тершаківський

Маркіян Формиш

Ми пішли на військовий корабель який називається *HMS Haida*. Ми ходили по цілому кораблі. В долині корабля був величезний мотор, а на горі — великі гармати. Це був славний корабель в Другій Світовій Війні але його вже не вживають. *Олько і Петро*

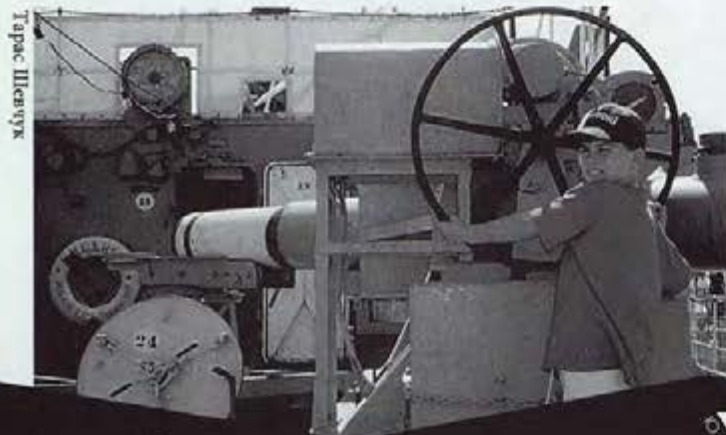

Петро Вольчук

Із усіх кораблів *Royal Canadian Navy*, *Haida* був найсильнішим і знищив найбільше ворожих кораблів. *Маркіян*

Я хотів би жити на такому кораблі як *Haida*. Я міг би всюди ним їхати. Я хотів би стати капітаном такого військового корабля. *Михась Б.*

Наша улюблена частина корабля були великі гармати зі задку корабля. Ми могли сісти при керівниці гармат і вдавати, що стріляємо на літаки. *Михась П. і Тарас*

Тарас Шевчук

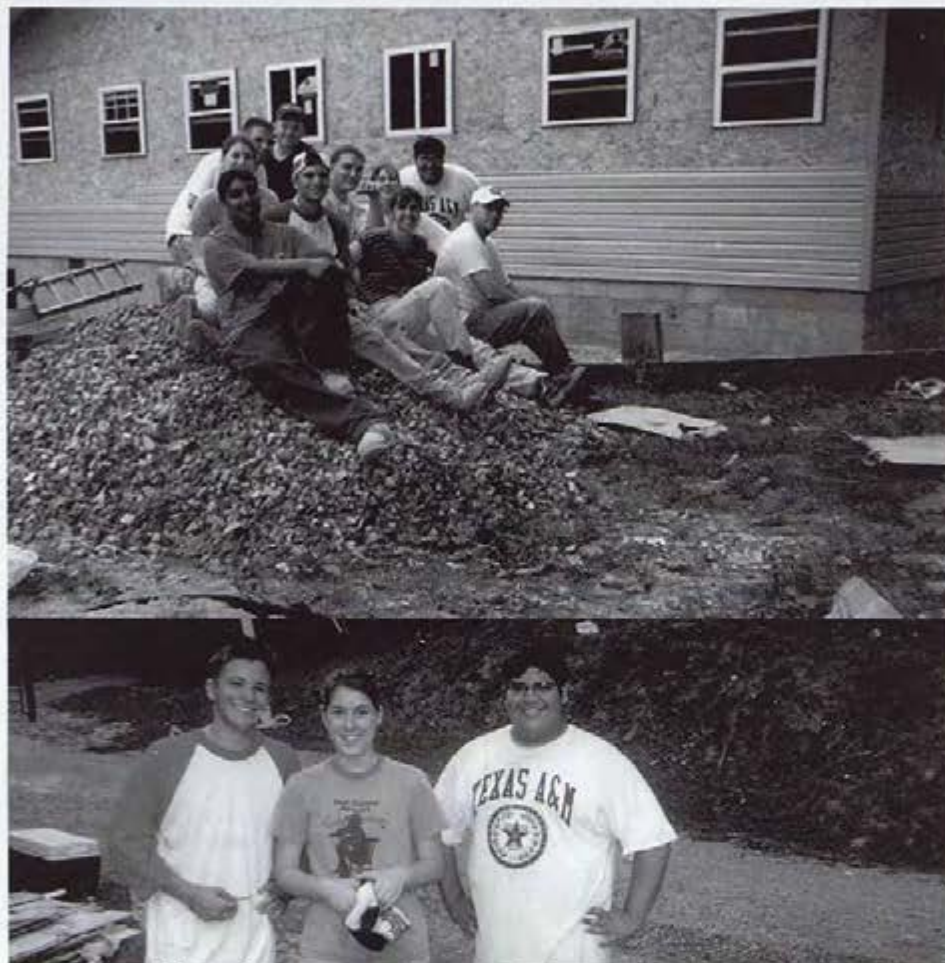
Михась Бев

Михась Піх

Фото: Лесько Рей

літо 99 літо 99 літо 99

Кожного літа пластуни, крім участі в таборах, займаються різними роботами і проєктами, беруть участь в різних імпрезах і, на загал, корисно і цікаво проводять свій час. Ось кілька прикладів:

На фото: (гори) Михась Целюх – другий зліва у шапці – із своєю робочою групою.
(з долини) Михась – перший зліва – по праці із своїми товаришами.

Цього літа я був вибраний зі школи (St. Joseph Regional High School) поїхати на Nazareth Farm у горах Appalachia у West Virginia. Nazareth Farm є господарство у дуже бідній частині штату West Virginia. Головна ціль Nazareth Farm є допомогти бідним людям і створити сильну християнську віру.

Двоє учителів, п'ять моїх ровесників і я поїхали малим автобусиком до Salem, West Virginia щоб там жити один тиждень між мешканцями. Ми спали у бараках із іншими студентами різних частин Америки. Щодня ми щось інше будували. Одного дня ми покривали дах новими гонтами для старенького,

бідного чоловіка. Другого дня ми білили хату для одної вдови. Ми помагали роздавати їжу бідним дітям із цими дітьми бавилися і розважалися. Nazareth Farm не була для мене тільки можливістю помагати бідним, але робота там була для мене духовним піднесенням. Щодня, коли наша група була разом, ми ділилися працею і духовністю.

Для мене було дуже корисно помагати людям і пізнати інших студентів різних національностей із різних частин Америки. Ми разом зжилися і помагали людям Appalachia.

пл. скоб Михайло Целюх, 31 курінь
ім. Івана Виговського, Пассейк, Н.Дж.

ПАН-АМЕРИКАНСЬКІ ІГРИ

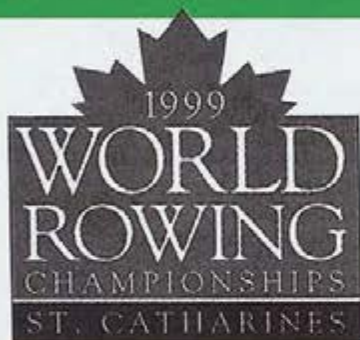
XIII Pan Am Games
Winnipeg '99

У Вінніпегу, від 23 липня до 8 серпня відбувалися пан-Американські Ігри на яких змагалися спортсменів з Північної, Південної і Центральної Америки. Пластуни Вінніпезької станиці брали участь в програмі Ігор – в мистецьких точках і як добровольці. В мистецькій частині було около 500 танцюристів. Який був найкращий момент? →

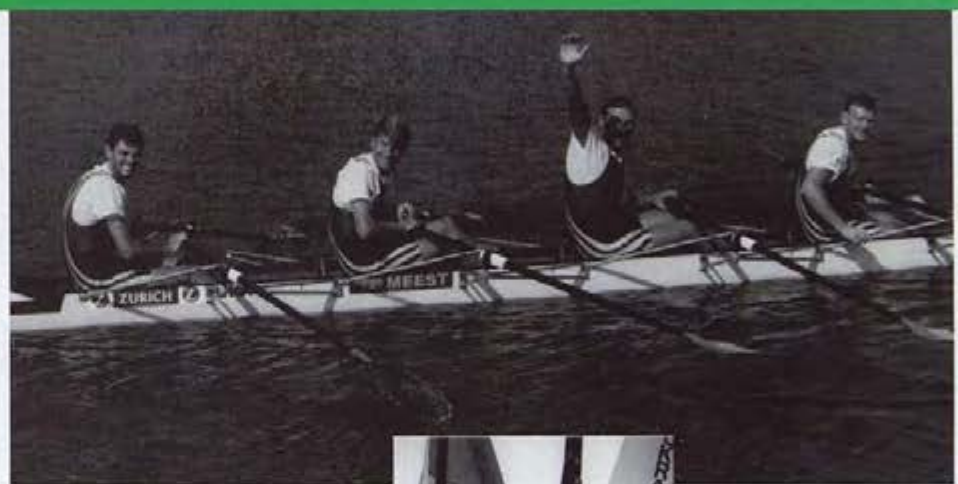
Тамара Балан (Х-ий курінь, Торонто) працювала на Іграх: Спочатку я помагала в містечку Атлетів, в кафетерії, де я подавала спортсменам їжу. До кафетерії преса на мала доступу, тому атлети чулися свobodно: нервовими, спокійними, схвильованими, вимученими, зіпрілними а найбільш – голодними. Пануючі мови були англійська і еспанська. Я скоро навчилася що таке *potato fritas* а саме – *french fries*. Пізніше я працювала в Forks, де я вітала туристів і їм розказувала про канадські досягнення в різних ділянках. Я сама багато навчилася. Назагал, моя участь в Іграх була для мене великим переживанням.

...бути учасником програми на площі коли виступав Вінніпезький Балет (Міка Вавриков)... бути на телевізії і бути частиною такої великої імпрези (Христя Вавриков)... бути з тисячами людей та бачити свою групу на великому екрані в стадіоні (Діяна Пилипович)... бачити, що всі проби по частинах зійшлися в одну чудову точку (пл. уч. Оленка Сервило)... коли рок група Guess Who мала приватний виступ для всіх добровольців під час генеральної проби (Марко Кравченко Шаварський) ... бачити так багато добрих змагів та таких добрих футболістів (Андрій Михальчишин).

На Світових Змаганнях з Веслування, пластуни станиці Ст. Кетеринс брали участь в параді разом із скавтами і в мистецькій програмі танцювали в ансамблі Дунай.

За яку дружину – Україну чи Канаду? Володимир Опальник, менеджер української дружини сказав українцям Ст.Кетеринс: “На змагання, візьміть два прапори – один канадський, другий український. Коли канадці попереду, махайте канадським прапором. Коли українська дружина перемагає – махайте українським прапором!”

На відкритті, мій брат і я тримали український прапор і напис *Ukraine* в параді. Пластуни маши-рували в параді. Всі гарно забавилися і плакали коли змагання закінчилися. - пл. роз. Марта Рос.

Матеріяли зібрали і підготували гуртки Барвінок і Тигри, 14-ий куреня ім. Ольги Кобилянської

Фото: (згори) Мужеська чвірка з України виграла срібну медалью (зліва) Пластуни станиці Ст. Кетеринс із скавтами після паради.

Матей Грицина і Катина Ковальків

Матвій Гончарук і Віра Ковальчук

Юлі Тесі і Віра Ковальчук

Ансамбль Аркан в Бейжіңі

Матей Грицина (XI-ий курінь): Цього літа я поїхав до Китаю з танцювальним ансамблем Аркан. Поїздка тривала 17 годин літаком до Бейжіңі, де ми мали концерт, бачили Великий Китайський Мур і площу Тієнмєн. Тоді ми поїхали поїздом до Вуган, де ми перебували в гарному готелі і мали два концерти. В Кунмінг відбувалося Ехро'99. На виставці було багато павільйонів різних країн. Нажаль, одинока річ в українському павільйоні була горілка. Звідтам ми поїхали до Ніґбо. Це було найбільшнє місто і готель був брудний і старий, але ми там були тільки одну ніч і мали один концерт. На кінець, ми автобусом поїхали до Шанґай і тоді додому. Під час подорожі ми бачили багато цікавих речей і їли різні страви. У Бейжіңі ми їли котів, псів і багато рижу. У інших містах до нас дуже гарно відносилися. Найбільше китайцям сподобалися блондинки. Багато з них ніколи не бачили ясного волосся. Мені дуже подобався Китай і я багато нового навчився.

女

Подорож до Китаю! Члени торонто-нського танцювального ансамблю Аркан - Віра, Матей і Матвій - їздили на туру до 5 міст Китаю: Бейжіңі, Шанґаю, Вуган, Кунмінг і Ніґбо. Віра і Матей про це написали.

男

Віра Ковальчук (IV-ий курінь): З Аркану поїхало 30 танцюристів, як також 5 танцюристів з Волі Едмонтону. Ми були в Китаю від 21-го липня до 5-го серпня і ми переїхали цілу країну. На нашому першому виступі в Бейжіңі були послі Канади і України.

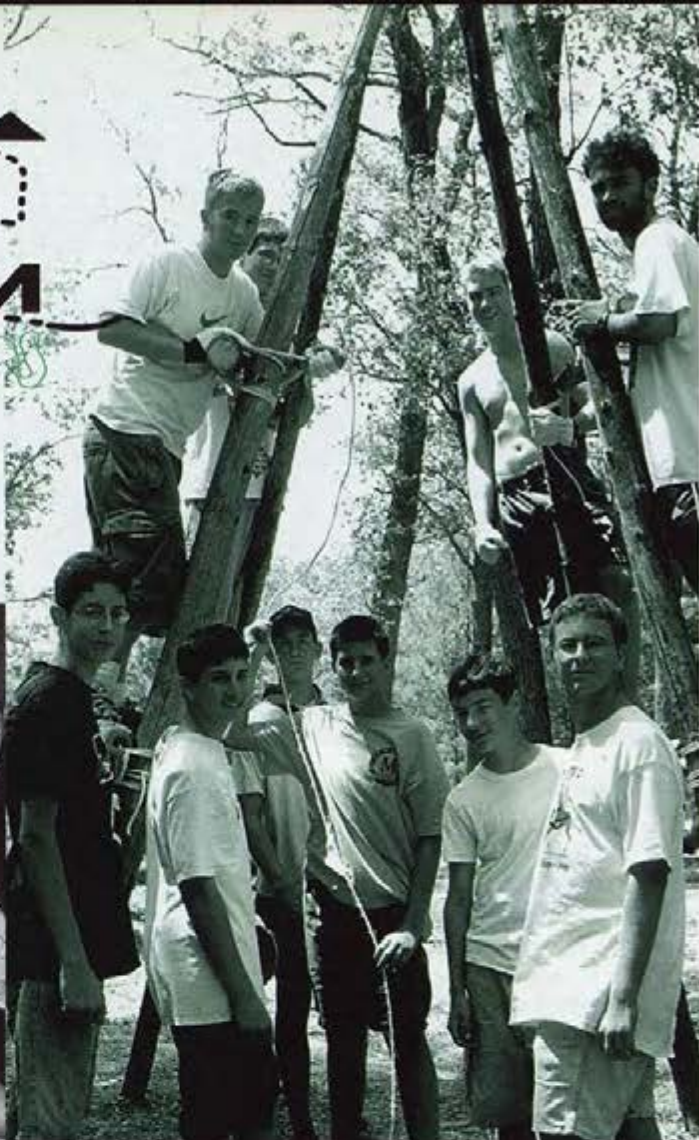
Ми мали великі успіхи: виступали у великих театрах, які були переповнені глядачами. Кожний концерт тривав дві години і ми були саодикі на програмі. Після 2-годинного виступу, наші строї були майже мокрі і кожного вечера ми мусіли руками прати наші блюзки і сорочки у ванні в готелі. Поза виступами, наша програма була

зорганізована місцевими китайцями-організаторами. Ми хотіли час від часу свобідно ходити по містах, але це нам було майже все заборонено. Ми перебували в найкращих готелях Китаю і їли різні китайські страви, які є відмінні від канадсько-китайських і які ми трохи боялися їсти. Я їла багато рижу і дуже мало м'яса.

Всі китайці хотіли зі мною фотографуватися; вони були дуже здивовані моєю білою церою і ясным волоссям. Це була наша четверта тура: Аркан вже виступав у Тайвані (1996), Бразилії (1997), і на фестивалі в Дауфин, Манітобі (1998).

Табори

Овасипі, Мішіган

Літо – то , як завжди, пора мандрівок, пригод, розваг, і, звичайно – таборів. Пластуни цілий рік мріють про них. Цього року більше ніж 250 пластунів (в тому 42 юнаки і 36 юначок) включаючи таборювків і виховників, брали участь у виховно-вишкільних таборах на оселі скавтів у Овасипі, Мішіган в

ліпні. Коменданти юнацьких таборів були: Марта Козбур (юначок) і Мирон Пеняк (юнаків). Табори були зорганізовані станицею в Чікаго і Окружною Таборовою Комісією-Захід, яка організує табори для станиць Чікаго, Клівленд і Детройт. Оселя скавтів в Овасипі є найстаршою і найбільшою в Америці і діє від 1912 року – більше

ніж 7,000 акрів мальовничих і незайманих просторів. Кращого місця для таборування не знайти. Місце розташування Овасипі забезпечує унікальні можливості, яких переважно не мають інші українські табори оселі: доступ до озера Мішіган, Мішіганські дони, вітрильний спорт, байдарки і стрільба із лука.

Вовча Тропа

З 10 липня на оселі *Вовча Тропа* розпочали роботу відразу 6 таборів. Наймолодші учасники мали 6-7 років, а старші таборовики 15-16. Власне, про табір старшого юнацтва *Вічно молоді* буде мова.

Назва ця була підібрана невипадково, адже тема оптимізму й молодості завжди вічна та актуальна. Особливо в наш складний, суперечливий час.

З 40 учасників табору (з них 5-булава) протягом 2-ох тижнів мали чудову можливість милуватися лісовими краєвидами; помандрувати гірськими стежками, поспівати біля ватри гарних українських народних і пластових пісень. В програму табору входило більше 10 різноманітних дисциплін, ватри і вогники.

Мабуть назавжди запам'яталися всім хрещення табору, заняття по мандрівництву та альпіністиці, підкорення найвищих вершин штату Нью-Йорк. А проведення міжтаборових імпрез, День Пластуна, спортивні змаги і таборові скетчі в стилі "Ад'ю Паверз" чудово довершили програму. Табір завершився. Комендант – ст. пл. геть. скоб Тарас Ференцевич, після зачитаного писарем останнього наказу, вручив всім учасникам табору відзнаки і посвідки. Але ніхто не хотів покидати табір. Всіх зачарувала неповторна краса української молодіжної оселі, її природа і, очевидно, заколотив душу магічний вплив Великої Гри – чар пластування.

пл. сен. Володимир Федорак

МОРСЬКИЙ ТАБІР '99

В серпні '99 відбувся традиційний Морський Табір на *Raystown Lake* в Пенсильванії. Табором провадив старшо-пластунський курінь Чорноморці згідно із своїми традиціями. Комендантом був ст. пл. Юрій Кузьмич, а його брат Дашило був першим асистентом (бунчужним).

Було понад 30 учасників із різних станиць ЗСА. Ми таборували над водою і жили за морськими традиціями і законами. Кожного дня ми вправляли скіперство, воднелещетарство, канойкарство, вітрильництво, водолаження, вітрогонення

та різні інші морські заняття. Ми перший раз здавали морські вмінності на підставі нових вимог які розпрацювали Чорноморці. Крім щоденної програми із спеціалізаційного пластування, булава запланувала різні приємні заняття, які вже стали традицією морського табору.

Відбувся Морський Баль на великому човні. На баль дівчата мали просити хлопців. Всі пари мали мати костюми і їх пояснити. Були різні цікаві строї: русалки, ковбой на коні, рибалка і сітка, мрія і сон. Булава передягнулася як члени цирку.

На таборі було 46 юнаків і юначок і 7 булави із Баффало, Рочестеру, Чікаґа, Клівленду, Вашингтону, Нью Йорку, Гамільтону, Ст. Кетеринс і Торонта. Комендатом був ст. пл. Данило Бутенко. Клич табору був *За Правду За Віру* і, юнацтво старалося жити за лицарськими приписами та ідеалами.

Замість гуртків, були Гурти: *Ремісники, Фехтувальники, Слюсарі, Чаклуни та Блазні*. При заняттях стрілення з лука, юнацтво виробляло свою силу та точність. На Вечері Середновіччя, всі куштували смачні страви не вживаючи модерної посуду. На тереновій грі, дружини втікали від Чорної Смерті щоб знайти Чашу Життя. Юнацтво також брало участь у грах сили, хоробрости та співпраці.

Новий Сокіл

При кінці табору, друг коменданта булави збудили юначок та юнаків тихим алярмом ще перед сходом сонця. На таємному місці кожний гурт зложив обіцянку і присягу жити за лицарськими правилами. В тій хвилині, друг коменданта їх охрестив і прийняв до лицарського кола.

По двох тижнях, всі зрозуміли важливість лицарської дружби. Під час прогулянок ми вступили на Сумівську площу зустрітися із дітьми та послухати концерт Дітей Чорнобиля. Тому, що лицарські ціхи споріднені з Пластовим Законом, юнацтву не було важко досягнути своєї мети. За словами таборової пісні: *Наша мета – боротьба за правду, за віру.*

ст. пл. геть. вір. Дарка Ганкевич

Ми їли при морському столі: визначене на землі під дашком місце, посередині якого змайстровано з піску морську русалку, а на чолі стола збудовано капітанське крісло. Щоб підбадьорити кухонних, до кожної страви ми мусли їм співати пісню на тему яку вони вибирали і щойно тоді давали залогам їсти. Не вільно було їсти, аж доки ми не помолилися і попросили "Дай нам боже смачного". Якщо хтось почав їсти перед молитвою, наказали "До води". Ми скоро навчилися порядку.

Тому, що всі заняття відбувалися при березі і там ми таборували,

безпека була на першій увазі усім. Не вільно було відбувати будь яке заняття у воді без рятівничого пояса. Якщо хтось забув вдягнути свій пояс коли сідав до канойки або вітрильника, тій особі було наказано носити славний GUMBO – старий, помаранчевий, гумовий рятівничий пояс. Його носилося 24 години і не вільно було стягати, навіть до сну.

Ми мали цікаві ігри і забави у воді; напр. *Mazola Ball* де дві дружини змагалися, щоб перенести у воді м'яч обсмажений оливою. Були дуже гарні ватри на березі – за нами

блишала вода а при звуках 3-ох гітар ми багато співали і відумували цікаві скетчі.

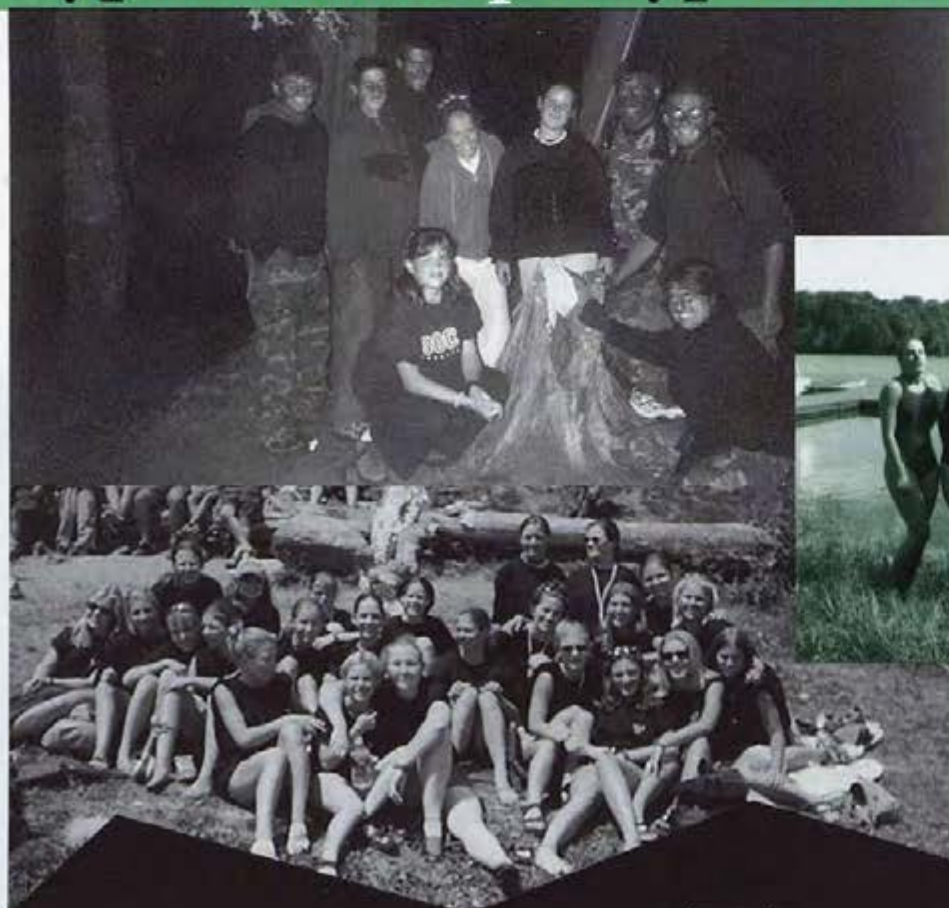
Одного дня нас повезли автобусом до *West Virginia* на ріку *Lower Youghiogheny*, де сильні пороги категорії III. Групами ми пускалися на біловодні дараби. День був прекрасний і інтенсивний і коли поверталися, кожний оповідав про своє переживання на цій прогульці. Хоч ми їхали там трошки зі страхом, чекаємо щоб на другий рік знову повернутися на річку. (фото на задній обкладинці) пл.розв. Татяна Кузьмович, II-ий курінь, Нью Йорк

III-ий КУРІНЬ: Цього літа, від 31.УП до 8.УПІ, курінь відбув канойкарський табір у Killarney Provincial Park. Було 36 юнаків і 8 булави; провадив табором зв'язковий пл. сен. Андрій Генік-Березовський. Наша ціль на таборі була краще пізнати інших членів нашого куреня, побути в природі і навчитися канойкарства. Під час табору ми мали кілька прогульок. Перша була одноденна, щоб познайомитися з канойками. Друга, при кінці табору, була три-денна до David Lake по середині парку. Під час цієї прогульки, ми видрапалися на Silver Peak і там на горі грілися на сонці. На цьому таборі, найстарший гурток, Чорні Вовки, перейшов через цілу довжину парку на чотири-денній прогулянці. Найкращий спомин із цього табору був: скакання зі скелі і різні роди м'яса на нашому меню. *гурток Чорні Вовки*

курінні табори курінні табори курінні

IV-ий КУРІНЬ: Цього літа ми мали нагоду поїхати на наш курінний табір. Це була добра нагода щоб навчитися багато нових речей. І ми зустріли багато нових людей. Погода цього року була трошки неприємна; від коли

ми приїхали лив дощ і було зимно, але як ми відіжджали вийшло сонце. Кінець кінцем, ми мали гарний час і радо знову поїдемо на курінний табір.
Софійка Мороз

Ми відбули курінний табір від 7-го до 14-го серпня, ц.р. Наш табір був на Haliburton Scout Reserve, на площі Twister Point. Ми гарно провели час в канойках, каяках та робили багато іншого. Навіть хоч цілий час падав сильний дощ, в кінці наш табір вийшов феноменально!
пл. уч. Андрійка Гоголь

Х-ий КУРІНЬ: ЕНЕРГІЯ! На курінному таборі Х-го куреня ім. Ольги Косач була в нас енергія продовж цілого табору. Ця позитивна енергія допомогла підбудувати наш курінний дух. Продовж десять днів, учасники табору дуже загартовано бралися до вмілостей: їзда на вельосипеді, піонірка, одне/два пера, табірництво, куховарення і плавання. Але головний фокус нашого табору була піонірка. Ми збудували всі наші таборові споруди від кухні, столів і лавок до лятрини, гаражу і брами. Щоб збудувати все, та варити на полевій кухні, нам було потрібно дуже, дуже багато дров і тому наш табір називався *Ідіть знова по дрова*.

Щодня ми дуже сильно працювали, а потім охолоджувалися в басейні. Нам було дуже весело працювати, часто співали і жартували під час зайнять. Були часто вогники, на яких ми співали, робили інсценізації та переводили точки. Під час нічної стійки приходили непрошені гості: еноти та інші тварини та, що 5 хвилин, переїздив недалеко поїзд. Щоб члени куреня себе краще запізнали, одного вечора ми грали "музичні шатра". Завдяки посв'яти та довгої і фантастичної праці наших подруг та позитивного гумору і сильного курінного духу кожної юначки, наш табір був дуже успішним та залишив всім нам багато приємних споминів. Надіємося, що курінні табори в будучому будуть такі успішні як був наш табір *Ідіть знова по дрова*!

пл. роз. Іванка Сливинська, Х-ий курінь, Торонто

курінні табори курінні табори курінні

ХІ-ий КУРІНЬ: Наш курінний табір відбувся в першому тижні серпня в лісовому заповіднику в околиці Haliburton. Першого дня, під час одноденної прогульки і останнього дня, лив дощ. Але він нам не знищив настроїв. Ми все були доброї гадки. Було страшно, а рівночасно приємно, драпатися по скелях та линвах на високих деревах. Ми спиналися зі землі до неба, але табір назвали *З неба до землі*. Ми відбули три одноденні прогульки – пішохідну, на канойках і на роверах. Крім того, ми здавали точки до проб і пластові вмілості. Дехто (із 25 учасників) навіть чогось нового навчився. Наш зв'язковий, який зламав ногу на Святі Весни, не міг поїхати на табір. Зв'язкового заступав пл. сен. Леонід Терпляк і йому допомагав пл. сен. Ігор Молодецький.

пл. роз. Андрій Терпляк, ХІ-ий курінь, Торонто

Табір Боги і Патики

1-14 серпня, 1999, Аваканменж Міно, Квебек

Цього літа юнацтво Оттавської станиці провели свій курінний табір на оселі канадських французьких скавтів. Разом нас було коло сорок учасників з Оттави, Монреалю та навіть з Америки. Майже відразу нас заставили до праці та навчання; скільки ми дерева рубали (мертвого, очевидно), споруд будували та вузлів в'язали! Юнакам аж снилися вузли (це не жарт).

Створилося чотири гуртки та чотири кухні. Назви гуртків були пов'язані з темою народних звичаїв та піонірівства і були такі: *Перуна Опришки*, котрі мали феноменальну кухню та зварили дуже смачний, пікантний, яриновий *сиггу* (порошок *сиггу* мав нам вистарчити на два тижні); *Поперчата*, котрі мали страхопуда за тотем; *Кам'янисті*, котрі мішали кюски з камінням в своїй кухні *Кафе Колгосп*; та *Дикі Лісоруби* (чи *Лунняки*), котрі, ну, любили рубати дерево і нас забавляли смішними точками на вогниках.

Коло ми не були зайняті піонірівством, ми займалися спортом. Всі пробували стріляти з лука і також була нагода на скеложання по стіні (стінолаження?).

Одного дня цілий табір перейшов "трасу команду" де ми лазили по камінні, ходили по шнурах так як акробати, а на кінець дійшли до багна, де всі гарно покрилися болотом.

Відбулися також цікаві мандрівки. Всі мали нагоду лазити в зимних і темних печерах підземної річки. Коли розвідувачі верталися з дводенної прогульки, вони йшли не по стежці а через ліс. Було треба йти за азимутом та зробити собі стежку.

Після другого тижня табору, всі були вимучені і раді повернутися додому. Але цей табір нам довго залишиться в пам'яті. Одне, що я ніколи не забуду, це той страшний холод під час ночі. Ті хто збираються приїжджати на крайовий табір-зустріч на наступний рік – привезіть свої сніговики!

пл. роз. Таїса Реплянська, 101 курінь ім. В. Івасюка

Оксана Федько, Юлія Дитиняк, Оленка Сливинська

Раз підеш, раз зазнаєш, раз залюбишся... то вернешся. Вони Тебе кличуть із 1,000, 2,000, 3,000 км. відстані. Вони — гори. І так, юнацтво сіло у великий жовтий автобус і вирушило у гори Скелясті. Вже в горах — ми пластуни були зачаровані видом перед нашими очима і були готові вискочити з автобусу і лізти по кожній горі. Якщо хтось колись повертався в гори, тоді зрозуміє, як людина переживає таке повернення.

Заїхали, розтворювалися. Спершу наш табір мав площу для себе а потім ми дістали сусідів. — німців, італійців, дівчат. Але найцікавіші гості були з лісу — під час ватер олені обкру-

живши наше коло, приспівували до наших пісень своїми вигуками.

Була нагода побачити ведмедя. Петрусь Різон розповів як на одній прогульці він ішов першим по стежці коли 15 стій перед собою побачив ведмедя. Казав, що не аж так дуже боявся, як сподівався. Часто люди мають такі непотрібні страхи. Навіть я, подруга, мала сон, що ведмідь нападав на табір. Але у сні, славний наш друг Мікі-Сан Грох врятував наш табір коли побив ведмедя.

На таборі, найстарше юнацтво мало нагоду на найтрудніші прогульки, а наймолодше — на найлегші, але всіх зустріли пригоди. Харитя Білаш

згадала про пригоду на Skyline:

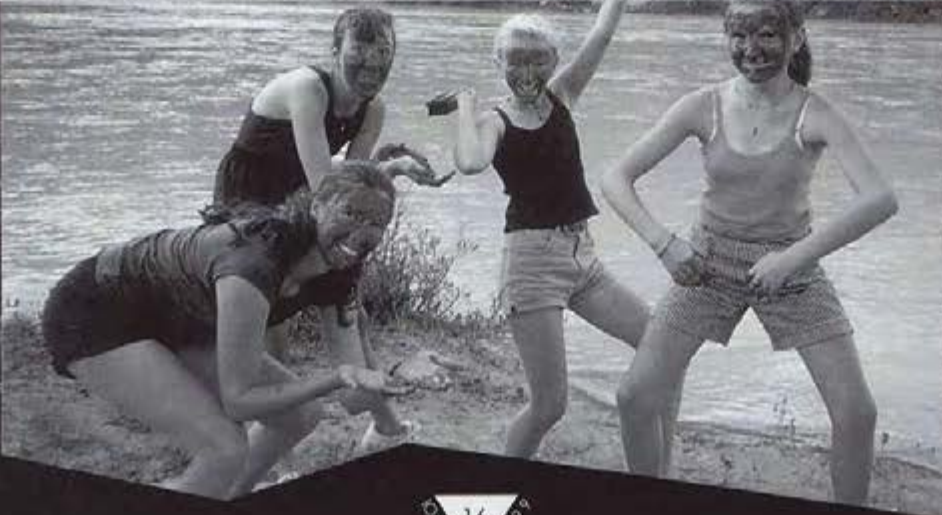
Прийшли до пункту *The Notch*. Сніг паде. Зимно. Стоїть стадо гірських кіз. Раз ці кози зауважили скобів та вірлиць, зачали гурмою втікати. Скоби почали робити звуки диких звірів, а кози ще скоріше втікали.

Наймолодший гурток *Збиточники*, пішли на трьо-денну, 16 кіломерову прогульку, де зустріли Пабла — чоловіка, який сам таборував, торгував саморобною біжотерією за їжу, а як людей не було, ходив собі голий по місці таборування. Самозрозуміло, що того вечора була стійка! Богдана Климків, Юлія Дитиняк і Оксана Федько (і навіть

Друг Міко Грох

Оленка Сливинська, Юлія Дитиняк, Оксана Федько, Богдана Климкович

Бунчушний Орест Грох

Т. Баб'як, О. Гаврачинський, М. Білаш, О. Лазурко

Христя Матвійчина, Андрій Михальчишин

О. Гаврачинський, Т. Баб'як, Х. Садерланд, М. Білаш,

О. Лазурко, Л. Шваров, Л. Кошарець, К. Балаз, друг Ярмо Сидорський

подруга Оленка ... шшш!) на цій прогульці побавилися болотом – робили маски з болота і ходили в пісок де можна було тонути аж по коліна!.. “Після піску, я впала у воду. Вона була страшно зимна – десь 6°”, згадала Богдана.

Не можна забути розвідувачів — група розвідувачів *Шкварки* мала нагоду, розповідав сміхун Микола Білаш, вдавати, що вони московські журналісти і пишуть книжку про туризм в Канаді. Олесь Лазурко був їх перекладачем. Вони обдурили деяких людей і зробили знімки з ними до своєї “книжки”. Я нетерпляче чекаю, щоб ця книжка

вже вийшла в друку! Інші таборовики, на своїх прогулях, почали моду з’їжджання льодовиками на своїх дощевиках так як на санках.

Була одна потвора, що знаходилася на кожному місці таборування. Петруся Різона гурток її назвав “велика зелена машина”. Це була наша славна приятелька-лятрина яка виглядала як величезний, зелений трон – велике крісло поміж деревами. А найвеселіше всім було на біловодних дарабах. “Це було справді пережиття”, згадувала Юля Дитиняк, “я мріяла це робити від коли я мала сім років”. І справді, біло-водні дараби були, в словах нашого нового

приятеля-інструктора Найджел, Фантастіко! Всі скакали (або їх кидали) у зимні, зимні пороги. При кінці табору ми вибралися на дозвілля до містечка Джасперу. Плавали, їли, а декотрі дівчата зустріли мандруючого гітариста з Італії

Прийшов сумний день прощання. Ще раз сіли в жовтий автобус, попрощалися з давніми і новими приятелями, з оленями та горами. Відіхали. Здавалося, що вже зник слід пластуників із Джаспер. Але ні — наші голоси, наш сміх і пісні з наших ватер навіки залишаться в горах, лишаться у формі скелястого гомону....
ст. пл. геть. вір. Оленка Сливинська

географіягеографіягеографіягеографія

Заняти із Олімпіади Географії на які відповідав Олекс Субтельний (продовження із ст.6)

1. Карпати не знаходяться в якій країні: в Угорщині, в Україні, в Польщі, в Румунії?
2. Яка країна мала більше населення в 1840-их роках ніж вона має тепер? Срі Ланка, Мексико, Ірландія, Швейцарія
3. Яка провінція Канади продукує більше нафти і природнього газу ніж всі інші провінції разом?

4. В якій країні є класа землевласників яка називається “*farzon dei ros*”?
5. В 1990-их роках, з якого континенту приїхало найбільше імігрантів до Канади?
6. Талін є столицею якої країни?
7. Подайте міста Атени, Ліму і Джакарту за пересічною кількістю дощу.

8. Подайте країни – Україна, Мексико, Польща – за річною продукцією пшениці.
 9. Буджумбура знаходиться на якому озері?
 10. Яка ріка творить частину границі між Україною і Молдовою?
- (відповіді на ст. 24)

Табори в Україні

Пластові таборування в Україні є дуже різноманітне. Щороку відбувається від 40 до 50 таборів - крайові, станичні і курінні. На наступних сторінках прочитайте про 4 з них.

В Україні пластуни часто таборують на землях пов'язаних із історією тих околиць і вони вплітають цю історію в програми своїх таборів.

ПЛАСТОВІ ОСЕРЕДКИ В УКРАЇНІ

Де зазначено на мапі * - там є Пластові станиці і Пластові групи. Хоч найбільше їх є в Західній Україні, де існував Пласт перед війною, пластуни тепер є по цілій Україні - майже у всіх областях (яких є 25 + Київ). Разом тепер є около 118 осередків і 9,000 пластунів України, з того майже 80% юнацтва.

Околиці де відбувся табір *Зоре моя вечірня*: від Світловодського до Полтави на північ до села Сковородівки, через Кременчук назад до Світловодського. Разом це було около 300 км.

крайовий виховний літературно-мандрівний

Юнацький табір *Зоре моя вечірня* відбувся в околиці Світловодська (зазначено зеленим на мапі вгорі). Табір відбувся від 23-го липня до 3-го серпня, ц.р. Комендантом був пл. сен. Леонід Пасько, станичний у Світловодську. Було 14 таборовиків. Ціль табору була відвідати місцевості де жили або творили літератори і мистці і познайомити юнацтво із історичними пам'ятками цих земель.

(на фото зліва) Таборовики із деякими членами пластової станиці в Полтаві.

Околиці де відбувся табір - серце України. Краєвид - степ перетятий балками (долини в яких плывуть ріки). Тут і там знаходяться острови лісу. Села є розкинені, головню над річками. В цих околицях вирощують зерно, є великі поля соняшників. Таборовики переїжджають роверами.

Історичні постаті які є пов'язані із околицями Світловодського: філософ Григорій Сковорода, письменник Панас Мирний і автор твору Енеїда, Іван Котляревський. В Полтаві є музей Котляревського, в селі Сковородівка – могила Сковороди (на фото із ліва). Хоч колись там був пам'ятник і огорожа, тепер могила без плити і без огорожі. По могилі ходять кури і кози. На жаль, місцева влада не дбає про пам'ятки української історії.

Таборовики їхали роверами. По дорозі, спали в наметах, варили на польових кухнях. Це таборування без дорого і модерного виряду; зате – вияв духа самозарадности. Пластуни вміють собі дати раду в тяжких обставинах. Філософія на таборі була: "Ніщо нам лиху ні тривоги"

ЛЕГІОН

Легіон - виховно-вишкільний табір для учасників і розвідувачів, який організує щороку курінь старших пластунів Ордену Залізної Остроги. Вишкіл стрільців - це вишкіл юнацьких провідників і вмілості практичного пластування. Вишкіл підстаршин - програма III-ої проби, вмілості практичного пластування і Три Пера. Табір відбувається 5-ий рік.

Євген Троїя

Я вперше на *Легіоні*, про який попередньо багато чув і не сподівався зіткнутися із таким вишколом. Адже табір табором, а вишколюють тут всеж таки добре. Ще не прибувши на місце табору, мене вже багато навчили нового і корисного для себе, що можу використати згодом в подальшому пластуванні. Тобто, я можу сказати: я радий, що попав сюди.

*Троїя, або Троїя Євген,
Бережанський курінь ім. Дмитра
Мирона-Орлика*

Всі фото: ст. пл. Богдан Яцишин

Часто у оголошеннях на табір пишуть про чуть не чудодійні властивості того, чи іншого табору, тобто іде відверта самореклама. Все б було добре, але переважно ті хто їдуть на табір бачать на ньому, в кращому разі, половину з того про що вони писали. *Легіон* імponує мені тим, що я на ньому отримав все, на що сподівався і навіть подекуди більше від

очікуваного. Тут дійсно присутній чар пластування, дух Січових Стрільців та воїнів УПА, а також це є справжній вишкіл і ті, хто його перейшов, можуть пишатися цим. *пл. уч. Захар Федорак,
59-ий курінь УПУ, Івано-Франківське*

Стефан Масник

Легіон - це мій перший пластовий табір, може хтось скаже, що й дуже амбітний. Надіюся, що своїм незнанням не принижу занадто рівня табору. Як одинокий учасник усього табору з Польщі, почуваю себе дуже добре тому, що маю тут друзів пластунів, тому навіть обов'язки підстаршини проходять легше. Багато людей питає, чому я на цьому таборі. Спочатку я хотів їхати на мандрівний табір, але його відкликано, тому я рішився на *Легіон*. Ще не жалю. Мій досвід у пластуванні дуже малий, а тут досить важка школа, особливо що підстаршина дбає про весь табір. Великий це для мене крок у самовдосконаленню. В мене маленька надія, що перейду цей вишкіл - але маленька. *пл. уч. Стефан Масник,
Польща*

Я перший раз на такому таборі військового типу, *Legion*. Мені дуже подобається тут тому, що як ми сюди приїхали, ми ніби перенеслися в часи стрілецтва. У нас на

таборі існують свої посади, які існували в ті часи стрілецтва: осавул-бунчужний, сотник-комендант, обозний-інтендант і т.д. На сьогодні, я вже займаю усі посади вишколу підстаршини, кожна з них особлива і вимагає багато знань і зусиль, щоб її добре виконати. На цьому таборі за цей короткий час я дізнався дуже багато цінної інформації, навчився керувати стрільцями і виконувати обов'язки, які поставлені перед мною.
Таволга, або Андрій Андрейко, 17 курінь ім. Юрія Дрогобича, Дрогобич.

Я, як істинний ветеран (на *Legionі* вже вчетверте) можу стверджувати, що цей табір не втратив своїх принад.

Тепер я маю змогу виразити себе в ролі підстаршини. Зараз, я навчаючи інших, згадую, як я сам був на місці стрільця. На даний момент я вже встиг випробувати себе на місці бунчужного, писаря, кухаря... Щиро кажучи, в мене "повні штани" радості, що я приїхав сюди на вишкіл підстаршин. Відразу пригадую усіх підстаршин, які були на таборі. Можливо, це все вище написане виглядає формально, але я стільки *Legionів* почуваю себе справжнім пластуном. Я маю надію, що поїду на наступний *Legion*, бо кожен табір по своєму цікавий.
Вічний легіонер Черя, в народі пл. уч Черніков Павло, 5-ий курінь ім. Р. Купчинського у Львові.

Друг Олег, інструктор скелетажиння

Стефан Масник

Прогулька в Карпатах – хребтом Чорногори

*Прогулька в Карпатах відбулася минулого року (1998) як третій етап табору **Ми діти чотирьох стихій**, а стаття прийшла до редакції тільки цього року. Ми таки вирішили її помістити, бо вона дуже цікаво описує надзвичайну прогульку.*

Було це справжнім випробуванням п'ятьох пластунів, членів 43 куреня УПЮ ім. Пилипа Орлика – п'ятиденної мандрівки через весь Чорногорський хребет.

У день виїзду погода була не з найкращих, до того ж по радіо оголосили початок нової декади дощів. Але зійти в День Незалежності на Говерлю, уже стало традицією в курені.

Пополудні 22 серпня 1998 року шестеро пластунів: ст.пл.скоб Ігор Карабін, пл.роз.Андрій Семенюк, пл.уч.Андрій Котлярчук, пл.пр-ки Роман Шупер, Андрій Шимак і Микита Васильченко вирушили на потязі у напрямку Рахова. Біля півночі, висіли на станції Кваси. Надворі весь час покрапував дощ. Зранку вирушили у сторону гори Петрос, з якої розпочинається Чорногірський хребет. І хоч всі були ще повні сил, підніматися з самої долини на такий високий хребет є досить важко. Спочатку був ліс, а незабаром почали з'являтися перші

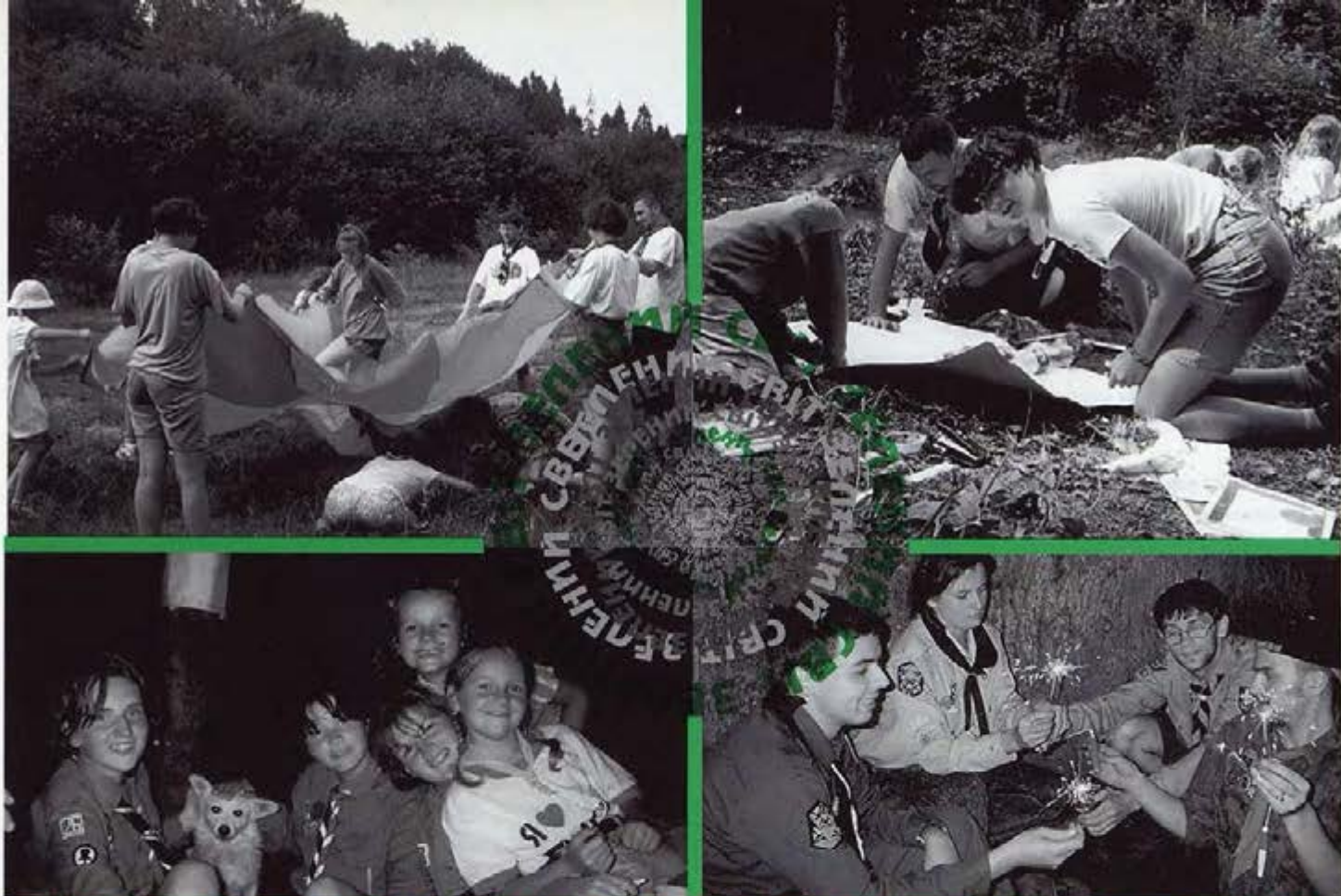
ознаки полонини. Хлопці вже не помічали дощу. Постійно стояв досить густий туман. Взявши азимут на Петрос, пластуни були змушені йти по крутих бездоріжних підйомах та зхилах, покритих мокрою, слизькою травою і вийшли на дорогу, яка вела під сам Петрос. Цього дня вони не дійшли до Петроса, зійшовши трохи вбік від хребта. Вечером коло ватри кожен розказав про те, з якою метою він прийшов у Пласт, чого чекає від цієї організації і чого він вже навчився.

Мандрівники мали вирішити: чи спускатися у Ворохту і повертатися до Львова, чи йти до гори Попа Івана, назустріч страшним вітрам та дощам. Можливо, багато інших вибрало б перше, але пластуни 43-го куреня завжди йдуть до своєї мети через усі перешкоди.

Вранці 24. 08. мандрівники вирушили на Петрос. Незабаром опинились на першій горі Чорногори і четвертій за висотою горі України. По дорозі вони зустрілися з ураганим вітром, що

віяв без перестанку і постійно збивав хлопців з ніг. Пластунів чекав найвищий підйом – Говерля. Через густий туман, якого навіть такий безперервний вітер був не в змозі розвіяти, пластуни не могли побачити найвищу точку України аж до того, як вони все-таки опинилися на ній. Дехто з них був вперше, дехто втретє чи вчетверте. Мандрівники переодягнулися у пластові однострої після чого відбулася найважливіша подія мандрівки і, можливо, найважливіша подія у всьому пластовому житті одного з пластунів. Це було заприсяження пластуна прихильника Андрія Котлярчука. Бути заприсяженим у День Незалежності на найвищій горі України – чи може бути щось краще для пластуна?

Спустившись з Говерлі, хлопці побачили, що туман нарешті розвіявся і тепер вони могли подивуватися краєвидом Українських Карпат з їхнього найвищого хребта Гутин Томнатик. (продовження на ст.23)

РЕКРЕАЦІЇ РЕКРЕАЦІЇ РЕКРЕАЦІЇ

Рекреації - традиційний табір, який переводить курінь Карпатські Вовки зі Львова. Програма табору - екологічна але табір призначений для молодшого юнацтва яке плянує бути новацькими виховниками. Цього року на таборі, який відбувся 9 до 20 липня, було 20 учасників. Як і кожного року, табір був біля села Урич, Львівської області, біля скель, на яких колись стояв давноруський замок Тустань. Замок охороняв один зі шляхів з Галичини в Угорщину. Навколо - невисокі гори і урочища. Урич був місцем мандрівок української студентської молоді з 19-го століття. (Андрій Заярнюк)

Прогулянка в Карпатах (продовження)

Звідси спустилися до озера Бребенескул. Далі пластуни долали вершину за вершиною, врешті дійшли до гори. Полягавши спати, почули, що починає крапати дощ. Вони зрозуміли, що на ранок у них все буде мокро. Прокинувшись, дехто відчув під собою у спальнику калабані води, на голови капала вода. Мандрівники мусіли вдягнутися у мокрий одяг, вдягнути мокрі наплечники і піднятися на гору Бребенескул. Був особливо сильний вітер і, здавалося, із мокрим снігом. Зійшовши на Бребенескул, пластуни тряслись від холоду, але дітись було нікуди. Треба було іти до останньої гори Чорногори - Попа Івана. Дорога була довгою, важкою, мокрою та одноманітною. Через

туман хлопці могли бачити лиш стежку і траву під ногами а через вітер вони думали лиш про те, щоб втриматися на ногах. І ось нарешті Піп Іван, на якому збереглася стара австрійська астрономічна обсерваторія. На їх щастя, в ній вони знайшли двох польських мандрівників, які допомогли юнакам зігрітися і напиться чаю.

Найгірше було позаду. Після довгого спуску з Чорногори, хлопці нарешті опинилися на дорозі. Але до останньої цілі - Рахова, ще залишалося 35 км. Починало темніти, дорога була дуже болотистою та тяжкопрохідною. Але хлопці мусіли йти, бо ночувати в мокрих спальниках було неможливо. Після трьох чи чотирьох годин, мандрівників взяв автобус, що якраз їхав у Рахів. Хлопці були безмежно

раді, адже вони ще встигали на потяг Рахів-Львів.

Так завершилась Мандрівка в Незалежність '98 і тепер пластунам є про що згадати і подумати. Тепер пластуни знають, що ідучи в гори треба мати досконалі намети, пристосовані до різних умов. Всі речі обов'язково слід покласти в окремі непромокаючі мішочки, а головне - мати теплий одяг. Пластуни все це зрозуміли на практиці. Але те, що пережили вони там, на Чорногорі, також має свої прекрасні сторони. Адже вони побували на найвищих вершинах Держави. Можливо, вони колись скажуть, що це була їхня найкраща пластова мандрівка.

пл. уч. Андрій Котлярчук, 43-ий кур. ім. Пилипа Орлика, Львів.

ЮНАК — журнал пластового юнацтва, видає Видавництво Пласт ЗСА-Канада, для всього юнацтва по світі. Передплати пластунів в Канаді і ЗСА треба полагоджувати через КПСтаршину свого краю. Всі інші передплати можна надсилати до Адміністрації Видавництва. Річна передплата: \$25 (ам).

Матеріали до цього числа ЮНАК-а подали: пл. вір. Лариса Гудь, пл. скоб. Лесько Рей, пл. уч. Олекса Субтельний, пл. уч. Маркіян Кузьмович, пл. уч. Матей Грицина, пл. роз. Віра Ковальчук, пл. скоб Михайло Целюх, пл. роз. Андрій Терпляк, пл. роз. Татяна Кузьмович, пл. роз. Тамара Балан, ст. пл. геть. вір. Дарка Ганкевич, ст. пл. геть. вір. Оленка Сливинська, ст. пл. Мирон Пеняк, пл. сен. Марта Гнатів, пл. сен. Марта Кузьмович, пл. сен. Оля Ткачук, пл. сен. Іван Скуб'як, пл. сен. Володимир Федорак, пл. сен. Аня Кришталович, пл. сен. Андрій Ґеник-Березовський, пл. сен. Ліда Мігус, пл. сен. Джек Яців, ст. пл. Богдан Яцишин, ст. пл. Ксеня Пясецька, ст. пл. Андрій Заярнюк.

Конкурс на Відзнаку

Організатори Канадської Крайової Зустрічі 2000
проголошують конкурс на проєкт відзнаки зустрічі.
Конкурс відкритий для всіх пластунів

Тема

- Світанок третього тисячоліття
- Братерська зустріч
- Пласт в Канаді: минуле, сучасне, майбутнє
- Без обмежень
- Приблизно 2ін/5см якщо квадрат
- Розмальований на папері не більший як 8.5x11

Матеріал, колір і форма

Величина відзнаки

Величина проєкту

Реченець надіслання проєктів: 31 січня, 2000

Адреса висилки проєктів

Plast 2000 - Vidznaka
911 Carling Ave., Ottawa, ON. K1Y 4E3 Canada
Тел. (613) 489-2235

Інформації

Відповіді і Поправка

Відповіді на питання із Географії (ст. 17)

1. Угорщина	6. Естонії
2. Ірландія	7. Джакарта, Атени, Ліма
3. Альберта	8. Україна, Польща, Мексико
4. Бразилія	9. Танганіка
5. Азії	10. Дністер

В числі Юнака 1/99, в таборовій книжечці (ст.8), було неправильно підписано два вузли. Правильні підписи є такі:

РИБАЛЬСЬКИЙ

ТКАЦЬКИЙ

Фото

Фото на задній обкладинці із Морського Табору, на біло-водних дарабах у West Virginia (горішня зала) Стефця Гоник, Таля Гудь, Тарас Конрад, Таня Кузьмович, Лексі Гаркінс
Фото подала Татяна Кузьмович.

Читайте в наступному числі про:

Пластовий Довідник

Гри і пластові проби

Гетьманські вірлиці

Нові пластові вмілості

